

Σαν σήμερα έφυγε για την αιώνια ζωή ο Γέροντας Ευσέβιος Γιαννακάκης

/ [Επικαιρότητα](#)

Ξημέρωνε η 19η Ιουνίου 1995, ημέρα Δευτέρα. Η Θεία Λειτουργία τελείωσε γύρω στις 2 το πρωί. Ο Γέροντας, αν και ήταν τόσο βαριά, κατέβασε τα πόδια του από την κλίνη και κοινώνησε καθιστός για τελευταία φορά. Από σεβασμό, ούτε μία φορά δεν κοινώνησε ξαπλωμένος. Ήταν πανέτοιμος. Η ώρα που θα έφευγε πλησίαζε. Βαθιά σιγή επικρατούσε στο κελλί του.

Στις έξι το πρωί ο Γέροντας είπε με φωνή μισοσβησμένη:

– “Φεύγω... Λειβάδια! Λειβάδια!”.

Οι Μοναχές πήραν την ευχή του για τελευταία φορά. Η ώρα ήταν 9 π.μ., όταν έφερε το βλέμμα του γύρω, τις κοίταξε, έπλεξε με κόπο τα δάκτυλα των χεριών του μεταξύ τους, για να δείξει την ενότητα, και τους είπε ψιθυριστά:

- "Ενωμένες, ενωμένες, ενωμένες και αγαπημένες. Πάντα μαζί, όλοι μαζί, εκεί στο Θρόνο του Θεού μαζί".

Μετά από λίγο τον άκουσαν να λέει:

- "Όλα λάμπουν, όλα λάμπουν, όλα λάμπουν!".

Στις 10.15 π.μ., ο Γέροντας ανάσαινε με πολλή δυσκολία. Ξαφνικά, σήκωσε ζωνηρά το κεφάλι του, κοίταξε ψηλά και δεξιά με μια έκφραση ευχαρίστου εκπλήξεως. Το πρόσωπό του έλαμψε.

"Χαίρω, χαίρω, χαίρω!" είπε, και η ψυχή του πέταξε στα Ουράνια Σκηνώματα!

Ο π. Ευσέβιος Γιαννακάκης

Ο πατήρ Ευσέβιος Γιαννακάκης λειτουργούσε τρεις με τέσσερις φορές την εβδομάδα το πρωί 4.30-7.30 για να κοινωνήσουν εγκαίρως οι ασθενείς, και να προλάβει το προσωπικό του Ιπποκράτειου Νοσοκομείου της Αθήνας και άλλοι εργαζόμενοι και φοιτητές που συχνάζαν εκεί, να εκκλησιασθούν. Κατέβαινε από τις τέσσερις για την Προσκομιδή. Μνημόνευε αμέτρητα ονόματα. Όταν τελείωνε η Θεία Λειτουργία ανέβαινε με το Άγιο Ποτήριο στους θαλάμους να κοινωνήσει στην κλίνη τους όλους εκείνους που είχε εξομολογήσει και προετοιμάσει κατάλληλα. Αδελφές του Νοσοκομείου και ιατροί ομολογούν ότι πολλάκις συνέβη, όταν μετέβαινε ο π. Ευσέβιος να κοινωνήσει κάποιον άρρωστο, εκείνος να έχει πέσει σε κώμα. Τον βεβαίωναν ότι δεν έχει πλέον καμιά επικοινωνία. Ο πατήρ Ευσέβιος αμίλητος πλησίαζε τον ασθενή, τον σταύρωνε με το Άγιο Ποτήριο, τον προσφωνούσε με το όνομά του και τον καλούσε να πάρει το Χριστό, "το Μεγάλο Γιατρό". Εκείνος άνοιγε τα μάτια του, προς έκπληξη των παρευρισκομένων, έκανε το σταυρό του και κοινωνούσε με πόθο τα Άχραντα Μυστήρια. Ανελάμβανε από την ασθένειά του παρ' ελπίδα και μετά από λίγες μέρες αναχωρούσε για το σπίτι του.

- Να, η δύναμις των Μυστηρίων, η δύναμις της Εκκλησίας μας, έλεγε χαρακτηριστικά ο πατήρ Ευσέβιος δίνοντας δόξα στο Θεό.